

forflag, hvorved den Hensigt, jeg havde havt, blev, om end ikke ganske umuliggjort, saa dog i en væsentlig Grad indskrænket. Det har stillet sig meget tvivlsomt for mig, om Lovforslaget med det Forbehold, Thinget havde taget, vilde kunne føre til den Nytte for Finantserne, som jeg oprindeligt havde tænkt mig. Da jeg derhos saa, at de ærede 7 Medlemmer, der fra Begyndelsen af havde stillet sig imod den Tanke, at bevare mere end høist fornødent af Kreditbeviserne, havde gentaget Forslaget til 3die Behandling, og da jeg saaledes saa, at de ærede 7 Herrer — og som jeg formoder flere, andre ærede Medlemmer af dette ærede Thing — vedblivende nære den Anskuelse, at det vil være rigtigst ikke at bevare de Kreditbeviser, som ikke for Diebliffet ere aldeles nødvendige til Statshusholdningens Førelse, maatte jeg tage under meget alvorlig Overveielse, om det ikke maatte være muligt for mig, at imødekomme denne Anskuelse. Jeg har altsaa opkastet mig selv det Spørgsmaal, om jeg, naar jeg maatte opgive paa en tilfredsstillende Maade at gennemføre den Tanke, jeg tidligere havde havt, nemlig at have en saadan realiserbar Reservecfond, ikke kunde eller burde indskrænke mig til at anmode Thinget om at bevilge mig, hvad der for Diebliffet var nødvendigt for en forsvarlig finantseel Forvaltning. Det er dette, jeg har gjort, og som jeg henstiller til det ærede Thing, idet jeg altsaa erkjender, at Finantserne, naar Lovforslaget vedtages, som nu af mig her foreslaaet, ville faa deres øieblikkelige Krav tilfredsstillende, hvorimod man opgiver den anden Fordel, jeg havde tilsigtet, nemlig at have en let realiserbar Bestanddel af Reservecfonden. Jeg kunde imidlertid ikke tiltræde det Forflag, som de ærede Medlemmer have stillet, usforandret, idet det, efterat jeg havde prøvet deres Forslag, viste sig for mig, at den Hjælpeløse, som deraf skulde fremstaa for Finantserne, faktisk ikke vilde være til nogen saadan Nytte, at den kunde opfylde sit Dømed. For det Første anser jeg det nemlig for tvivlsomt, hvorvidt man nu vil kunde afhænde Kreditbeviser til en Rente af 1 Skilling pr. Dag af hvert hundrede Rigsdaler. Det er den samme Rente, som gives af de fleste Sparekasser, og det maa forudsættes, at

Enhver maa gjøre den Betragtning gjældende, at han maa kunne have en anden Fordel, naar han ikke kan faa højere Rente af Kreditbeviserne end den, han kan faa i Sparekasserne. Kan han ikke indvinde en saadan og maasse ikke ubetydelig Fordel, maa han hellere anbringe sine Penge i Sparekassen, idet han der har den Fordel, til enhver Tid at kunne udtrække dem, medens den Rente, han kan faa af Kreditbeviserne, først kan faas om halvandet Aar. Dette er altsaa den ene Betragtning. Den anden Betragtning er den, at der, selv om det skulde lykkes at afhænde nogle af disse Kreditbeviser, er nogen Grund til at vente, at en Del af dem, ja maasse de fleste, senere vilde komme tilbage til Statskassen, idet nemlig Fordelen ved at beholde dem og lade dem ligge til den sidste Termin vil blive ringe, medens det som bekiendt staar frit for at betale Statterne med disse Kreditbeviser, saaledes at de sølgelig igjennem Statter vilde kunne betales tilbage til Statskassen. De vilde altsaa kunne komme til at flyde tilbage til Finantserne, og man vilde derved gaa glip af den Fordel, som man havde ventet sig deraf. Derfor er jeg kommen til den bestemte Anskuelse, at Kreditbeviserne, saaledes som de 7 ærede Medlemmer havde tænkt sig dem, ikke vilde yde Finantserne den fornødne Hjælp, hvorimod jeg har bestræbt mig for at stille Sagen saaledes, at Finantserne paa den ene Side kunne vente at faa det Udbytte af dem, som de tiltrænge, medens jeg paa den anden Side kunde imødekomme det Ønske, som under 2den Behandling var blevet saa levende fremsat her i Salen, nemlig at Renten af Kreditbeviserne under de nu givne finantsele Forhold skulde modereres. Dette kunde ske paa to Maader. Det kunde nemlig enten ske derved, at man kasserede de 3 Millioner og i Stedet derfor udstedte 1 Million, som kun gav $4\frac{1}{2}$ pCt. Rente, men denne Methode, som synes meget simpel, har dog flere væsentlige Misligheder. Jeg vil blot tillade mig at nævne en, som i og for sig er tilstrækkelig, nemlig, at det vilde medføre aldeles spildte Penge, idet Forskædigelsen og Udstedelsen af denne ene Million Kreditbeviser alene vilde sluge en ikke ubetydelig Del af den